

Icanan Taru

Vari Lindén
Gokahdan Saagat 3

Hilkka Pohjola
2018

Icanan taru

Toinen painos 2019

©2018 Vari Lindén

Kansi © Hilikka Pohjalainen

Kustantaja BoD- Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja BoD- Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0826-2

Icanan taru

Gokahdan saagat 3

Vari Linden

Sisällysluettelo

Prologi.....	10
Tarinankertoja.....	13
Nicholas.....	34
Lehto.....	48
Terhonkuu.....	67
Jäähyväiset.....	97
Acador.....	116
Maastopalo.....	136
Marina Havtnier	162
Livigorin temppeli.....	189
Marina Havtnierin päiväkirja.....	232
Havtnierin matriarkka.....	260
Kissojen sota.....	279
Epilogi.....	325
Kiitokset.....	331

Prologi

Arodacaria, sciirojen valtakunta, oli pitkään ihmisten käsissä. Ihmisten vallattua koko sen eteläinen puolisko ja iso osa pohjoistakin, sciirojen oli pysyteltävä piilossaan syvällä pohjoisten metsissä, Kuoleman suon turvissa.

Maan eteläisimmässä kärjessä sijaitsi niemenkärki korkealle meren yläpuolelle nousevine kallioineen ja sen alla hienoine kapeine hiekkarantoinen. Korkeimman kallion laella seisoipaahaenteinen hahmo, jota kaikki välttelivät. Jopa linnut pysyivät siitä kaukana, eikä sammal kasvanut kivisen hahmon pinnalla. Sade ja meren tuuli olivat piiskanneet sitä jo pitkään, monta ihmisten sukupolvea, eikä se siltikään vaikuttanut kärsineen lainkaan. Kivi pysyi vuosikymmen toisensa jälkeen sileänä pinnastaan, mikään ei saanut kulutettua patsaan muodoista pientäkään juovaa eikä sen kasvoille jähmettynyttä äänetöntä huutoa.

Kallion alla, kauniilla hiekkarannalla saattoi löytää tyhjiä simpukankuoria, aaltojen mukanaan tuomia vesikasveja sekä harvakseltaan Rashigirasta Togeiran ja Arodacarian välisten merivirtojen kuljettamina rantautuneita tammenterhoja. Siellä saattoi kuulla tuulessa heleää naurua, kuin muistona

onnellisilta ajoilta. Outo kylmyys tarttui rannalla oleskeleviin ja sekin autioitui saatuaan aaverannan maineen. Joku uskoi nähneensä täydenkuun valossa utuisen hahmon käyskentelemässä rannalla, kuin nuoren neidon etsimässä kauniita kuoria koruihin.

”Icanan henki.” joku kuiskasi, eikä sanaakaan enää lausuttu.

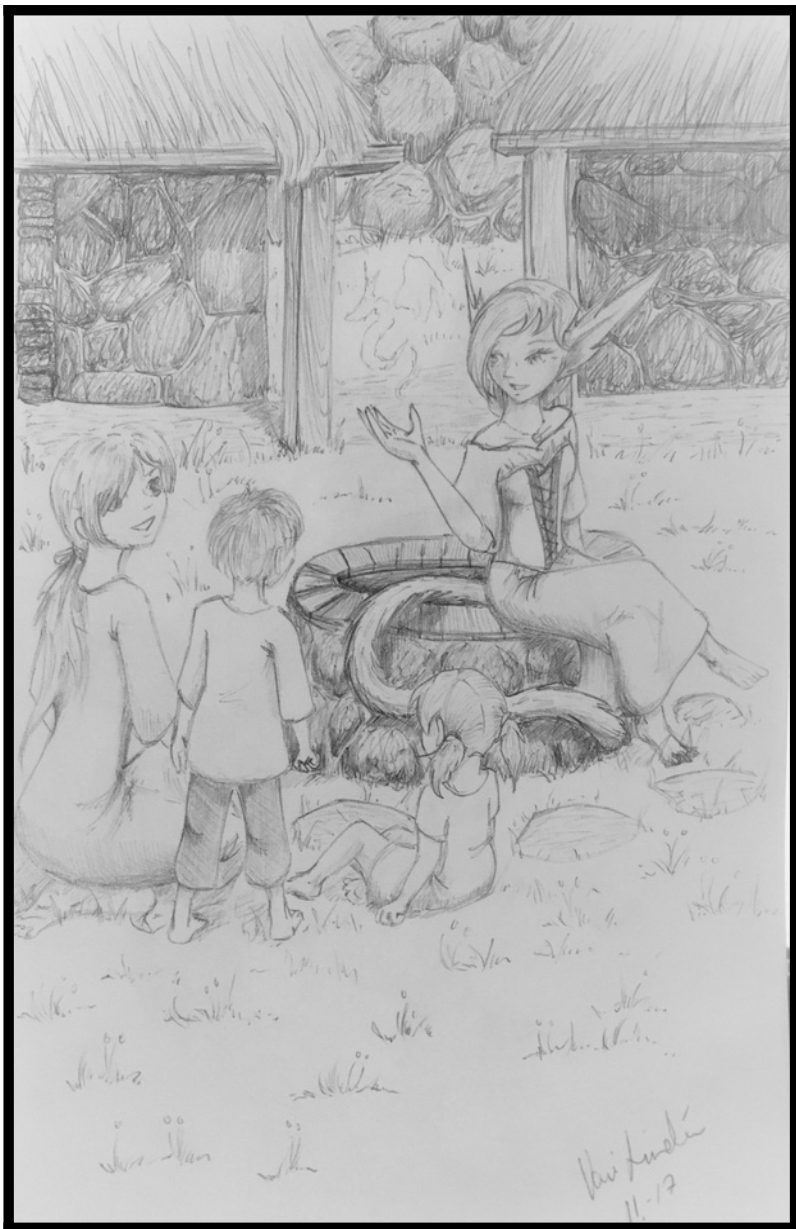
Kallio kivipatsaineen ja rantoineen jäi omaan rauhaasa.

Sciirojen kruununperillinen, Mustapantterien Lio yhdessä ihmisten kasvattaman vaimonsa, Hopekuun Sanomin kanssa vapauttivat maan ihmisiä ohjaavan denkian, velho Acadorin vallasta ja palauttivat maan sciiroille.

Jo ennen heidän syntymäänsä ihmisten pääkaupungin, Dungholtin mailla sijaitsi valtaisa metsä, jonka uumenissa oli suuri tammi. Tämän Icanan Tammen ympärillä oli paljon nimettömiä hautakiviä, osa vailla vainajaa vain muistona teloitetusta. Poltettujen noitien sieluista syntyneet puumat ja puun oksiin hirtettyjen rikollisten henkien riivaamat villisiat asustivat tammen lähettyvillä.

Jokainen Arodacarian noita ja parantaja luki loitsunsa Noita Icanan nimeen, saadakseen niihin voimaa. Mutta kuka tämä Icana oli ja miten hänestä tuli ihmisten ja sciirojen kunnioittama mestarivelhotar? Miksi tammi oli nimetty hänen mukaansa?

Sen tarinan aika on koittanut, joten palatkaamme ajassa taaksepäin vuoteen jolloin ensimmäiset ihmiset asettuivat Arodacariaan, ja ennen ihmisten ja sciirojen välistä Ensimmäistä Taistelua. Icanan elon päiviin.

Tarinankertoja

Oli syyskauden ensimmäinen päivä. Leppoinen kesätuuli vaihtuisi pian kirpeään ja raikkaaseen viimaan, mutta vielä loppukesä viipyi maan nummilla jopa sen pohjoisissa osissa ja helli asukkaita lämmöllään.

Pieni kylä nuoren lehdon kupeessa alkoi herätä aamuun auringon noustessa. Aamuvirkuimmat olivat jo nousseet yhdessä auringon kanssa ja aloittaneet päivän toimensa hyräillen ja nauttien aamuistaan ennen kun syksy lyhentäisi päivät ja aurinko nousisi vasta aamupäivän partaalla.

Talot oli rakennettu kehään, kaikkien sisäänkäynti kehän keskelle päin. Yksi- ja kaksikerroksiset kivitalot oli rakennettu ja tilkitty kylän yhteistuumin asuttavaan kuntoon ja perheen kontolle jäi vain sisustaminen. Yhteisö oli hengeltään tiivis ja rakastava. Talorykelmää ympäröi miehen pituinen muuri, jolla pidettiin pienet lapset turvassa arolla liikkuvilta pienpedoilta ja pienemmiltä mutta vaarallisemmilta käärmeiltä. Se oli aikanaan myös suojanut kylää klaanisotien aikaan, jolloin omista oli tullut vieraita ja ystävistä vihollisia. Siitä oli kuitenkin jo aikaa ja iän madaltamaa muuria ei oltu koskaan korjattu

entisenlaisekseen.

Nuori neito käveli kylän keskellä sijaitsevalle kaivolle ja istahti sen kiviselle kehälle. Hän kuunteli moninaisten lintujen laulua ja katseli sinistä taivasta, jolla valkeat pilvet lipuivat hiljaisessa tuulessa. Hänen kellertävä kiiltäväturkkinen häntänsä heilahteli rauhallisesti ja karamellin ruskeat, silkkisen turkin peittämät korvat kääntyivät pienenkin äänen suuntaan pään sivuilla.

Hän letitti kullankeltaiset hiuksensa paksulle letille ja sulki kirkkaanvihreät silmänsä haistellen tuulta. Meri ei ollut kaukana ja sen kotoisa suolainen tuoksu kantautui muutaman peninkulman päästä hänen nenäänsä. Kuullessaan jonkun huutavan nimeään hän avasi silmänsä ja hymyili lempeästi.

Tämä nuori neito oli kylän lasten suuri sankari ja nyt pienet ja suuret, eri ikäiset lapset juoksivat hänen luokseen.

"Icana, kerro taas joku tarina!" eräs pieni tyttö pyysi.

Vastikään kissan hahmonsa saanut, aikuistunut neito nauroi helmeilevästi ja aloitti sadun lohikäärmeistä, joita silloin tällöin vielä näkyi korkealla taivaalla. Kertoessaan hän hahmotteli käsillään kimaltelevia kuvioita ilmaan, jotka nuoren sciiron tahdon mukaan tanssiessaan ja kiemurrellessaan suorastaan lumosivat lapset ja he eläytyivät tarinaan paremmin. Kukaan ei osannut kertoa satuja Icanaa paremmin, eikä kellään muulla ollut kykyä loihtia kuvia ilmaan. Tyttö oli omannut nämä taidot jo varhaisesta lapsuudestaan lähtien.

Icanan äiti asui mökissä meren rannassa ja kasvatti yrttejä

kyläläisille. Häntä pidettiin voimakkaana parantajana ja päteväenä maagina ja oli selvää mistä Icana oli taitonsa perinyt. Keski-ikäinen sciironainen oli jäänyt tyttärensä kanssa asumaan mökissään yksin kun hänen miehensä, Icanan isä oli lähtenyt merelle kalaan eräänä päivänä tytön lapsuudessa. Kun myrsky oli äkisti puhjennut nostaen heidän rantakalliolla sijaitsevan mökkinsä alle rantaan suuria aaltoja, mies jäi sille tielleen. Hänen pienestä yksirunkoisesta veneestään ei koskaan löydetty edes palasia.

Kylän väki ja Icana äitinsä kanssa kuuluivat Vihersielujen sukuun, sciirujen sukulinjaan, joka kykeni ohjaamaan hieman maan voimia ja käyttämään niitä. He olivat herkkiä ympäristölleen ja siksi taipuvaisia yksinäisyyteen kylänsä ulkopuolella. He olivat toki iloisia ja helppoja luonteeltaan, mutta tunsivat muita klaaneja paremmin myös kasvien kärsimykset, joten muiden oli välillä vaikea ymmärtää heitä.

Icana viihtyi lasten parissa ja kylän muut sciitot luottivat pentunsa hänen vastuulleen. He pysyttelivät kaivon lähellä ja aikuiset kuuluivat mielellään itsekkin Icanan tarinoita. Heitä myös ihastutti tytön taito kuvien luonnissa. Tämä kertoi joka päivä erilaisen sadun, joissa saattoi olla samoja vivahteita, mutta jotenkin eri näkökulmasta. Häntä pidettiin yhtenä kylän avarakatseisimmista jäsenistä, joka osasi ottaa kaikki huomioon. Jos lapset oppisivat hänen tietonsa ja hyvät tapansa, aikuiset olisivat onnellisia.

Heidän maahansa vastikään ilmestyneet ihmisetkin olivat jo päässeet tytön mielikuvituksen mukaan, mutta heistä tyttö ei

osannut loihtia kuvia. Kylään ei ollut koskaan saapunut yhtäkään ihmistä. Itäisestä satamasta kuultiin matkaajien mukana näistä petomuodottomista kaksijalkaisista, mutta hyvin vähän.

Icanan loihtima pitkä lohikäärme kiemurteli lasten silmien edessä ja neito selitti kuinka Elämän lohikäärme suojeli koko suurta maailmaa ja salli ihmisten, sciiron ja muiden kansojen käyttää sen voimia saadakseen nummet kasvamaan ruokaa riistalle ja suoden elollisille onnea lisääntymiseen. Hän näytti kuvillaan lapsille susien juoksua kedoilla ja kanien hypähtelyä pohjoisen aron kumpareilla ja kertoi niidenkin elävän Elämän voimista ja kaiken olevaisen elävän ikään kuin kehänä, joka jatkui ikuisesti. Kuolema ja syntymä olivat kehän kaksi suurta kohokohtaa, joiden kohdalla sielu vapautui maailmasta toiseen jatkaakseen uudestaan eri aikana, eri kehossa synnyttyään uudelleen.

Muutama sciironuorukainen pysähtyi haaveisiinsa uppoutuen kuulemaan Icanan pehmeää ääntä. He kosisivat tyttöä mielellään, mutta tyttö kohteli kaikkia etäisen ystävällisesti, eikä kukaan saanut tehtyä aloitetta edes tytön pyytämiseksi seuraksi vuoden eri kausien juhliin. Muita tyttöjä ei ollut vaikea pyytää, kaikkien tuntiessa toisensa oli selvää että pareja syntyi helposti. Mutta Icana vaikutti saavuttamattomalta. Hänen ympärillään ilmapiiri oli lempeän ystävällinen, joka ei ikäänkuin rohkaissut uskomaan mitään sen enempää. Moni kuitenkin unelmoi hänen lempeästä hymystään ja helmeilevästä naurustaan.

Sciironjen kansan tapoihin kuului kunnioitus toisiaan

kohtaan sukupuolesta tai iästä riippumatta. Vanhuksia kuitenkin kunnioitettiin eritoten. Icanalla oli monien kyläläisten kunnioitus tarinankertojana ja hänen kykynsä parantajana kehittyivät alituisen. Icanan äiti oli ollut vielä ennen rantamökin rakentamista ja tyttären syntymää kylän parantaja, mutta vetäytynyt kuoreensa miehen kadottua. Icana oli vahvoine taipumuksineen ottanut tehtävän itselleen ja sekä kylänvanhimman että äitinsä opissa kehittynyt nopeasti päteväksi.

Kaikista hyötyloitsuista hänen vahvin puolensa oli idätys. Hän osasi valita siemenistä voimakkaimmat ja hänen rakkautensa maata kohtaan auttoi siemeniä itämään nopeammin.

Tyttö käytti voimiaan metsän puiden hyväksi ja hedelmäpuiden lisäämiseksi kylän ympärille. Kun jokin metsän puista alkoi voida huonosti, tyttö kuunteli sitä ja selvitti syyn. Usein hän päätyi pyytämään jotakuta kylän nuorukaisista tappamaan jokusen myyrän ja paransi sitten puun maanalaiset haavat. Hänen parantajanvoimansa tuntuivat toimivan puihin jopa paremmin, kuin sciiruihin.

Tästä johtuen kylän vieressä kasvava lehto oli rehevä, satoisa hedelmiltään ja kaunis aina aikaisesta keväästä myöhäiseen syksyyn. Maassa kukkivat arvokkaat lääkekasvit ja kauniit metsäkukat. Kuivatut hedelmät maistuivat läpi talven pakkasten kyläläisten ruuissa muistuttaen kevään vielä koittavan ja uuden sadon kasvavan kuten aina ennenkin.

Myös vaarallisista maanalaisista olennoista Icana oli

Icanan silmissä ihminen oli vieras, hiukan pelottava, mutta ennen kaikkea kiinnostava. Petomuodoton vaeltaja sai ensin kylmän vastaanoton epäluuloisten sciirujen keskuudessa, mutta voitettuaan heidän luottamuksensa Nicholas pääsee hiljalleen tutustumaan kissain kansan tapoihin.

Arodacarian eteläisimmän kylän nuoren parantajan ja ihmisen ystävystyminen ei kuitenkaan tuo mukanaan pelkkää sopua ja oppimista toisen kansasta, vaan vihersielujen klaanin rauhaa varjostavat niin mustasukkaisuus kuin salainen tehtävä. Voiko kansojen erilaisuus sittenkään olla ylitettävissä ilman väkivaltaa?

Gokahdan saagojen kolmannessa osassa hyppäämme jälleen ajassa taaksepäin, vuosiin jolloin ihmiset saapuivat Arodacariaan. Saamme myös selville myöhempinä aikoina noitana kunnioitetun, mutta äkisti kadonneen Vihersielujen Icanan kohtalon.

Vahvasti historiaan ja luonnonvoimiin nojaava fantasiasarja saa jatkoa, jota ei enää suositella perheen pienimmille kauniista kuvituksesta huolimatta.

BoD^{TM}
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi